

МИТРОПОЛИТЪ БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева,
предплатени на
два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ за ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА и ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржководители и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. Димитровъ-Шуменъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

БРОЯ 1 левъ.

I Областенъ съборъ на Добротворно Просвѣтн.-Братства-гр. Шуменъ.

I Областенъ съборъ на Добротворно-Просвѣтнитѣ братства отъ Варно Преславската епархия ще се състои на 30. септември, 1 и 2 октомври т. г. въ гр. Шуменъ.

Миналата година II общъ годишенъ съборъ на братствата въ България въ Плѣвенъ реши III съборъ да стане въ Пловдивъ презъ първитѣ дни на септември т. г. Голѣмото великденско земетресение, обаче, разнебити Пловдивъ и най-цвѣтущата частъ отъ Тракия. Това попречи да се състои събора въ Пловдивъ. Понеже общия съборъ се отлага за идната година, ржководителитѣ на братствата отъ Варно-Преславска епархия, която е една отъ най-добре организиранитѣ епархии въ това отношение, решиха съ съгласието на Негово Високопреосвещенство Епархийския архиерей да се свика ОБЛАСТЕНЪ СЪБОРЪ на братствата отъ епархията, за да не се губи връзката и ревността у членоветѣ на братствата. За мѣсто на събора е избранъ нашиятъ гр. Шуменъ. Това трѣбва да радва всички шуменци. Посрещането и изпращането на гоститѣ не бива да остане само въ ржцетѣ на членоветѣ на братствата въ града. Тукъ трѣбва да взематъ участие всички православни християни и всички родолюбиви и културни организации, които броятъ въ редоветѣ си православни християни. Съборътъ ще бжде една манифестация на Православна България. Обвиняватъ нашия градъ Шуменъ, че билъ сектански градъ, че билъ съ слабо гостоприемство и пр. Сега ние ще покажемъ на нашитѣ гости, които ще бждатъ нѣколко стотинѣ души, че шуменци не сж саможиви хора, че носятъ открити, любвеобилни сърца, че не сж по-малко отъ плѣвенци гостоприемни, че въ душитѣ ни живѣе будно чувство на обичъ къмъ роднитѣ братя, къмъ християнитѣ. На събора ще присѣствуватъ, освенъ Негово Високопреосвещенство МИТРОПОЛИТЪ СИМЕОНЪ, още и Тѣхни Високипреосвещения Св. Доростолочервенскиятъ МИТРОПОЛИТЪ МИХАИЛЪ, като съседъ на Епархията и приятелъ на братственото дѣло, и Св. Ст. Загорскиятъ МИТРОПОЛИТЪ ПАВЕЛЪ, като главенъ-ржководителъ на Съюза на братствата въ България.

По случай свикването на събора Св. Варно-Преславска Митрополия е издала подъ № 6435. отъ 11 того следното окржжно до Председателитѣ на Добр. Просвѣтнитѣ братства и всички свещеници въ епархията:

На основание чл. 21 отъ Устава на Православнитѣ Братства въ България, спредѣлихме да се вика **Епархийски Областенъ съборъ** на всички Православни Християнски Братства отъ Епархията ни. Този съборъ ще се състои въ гр. Шуменъ и ще трае три дни: отъ 30 того до 2 Октомври включително. Отъ приложената тукъ програма ще видите каква ще бжде работата на събора. Разрешаваме Ви отпускъ за събора отъ 29 того до 4 Октомври вкл.

Като Ви съобщаваме горното, поканваме Ви да го направитѣ известно на председателствуванитѣ отъ Васъ православни добротворни братства и на енорияшитѣ си, за да посетятъ първиятъ областенъ съборъ. Братствата ще трѣбва да избератъ свои делегати, а всички желаючи да посѣтятъ събора, ще бждатъ като гости. За делегати се считатъ ржководителитѣ на братствата и по единъ редовно избранъ мирянинъ. Братства, на които членоветѣ надминаватъ 50, могатъ да прашатъ и по единъ делегатъ на всѣки 50 души. Тръгването на делегатитѣ и гоститѣ ще стане на 29 того — сжбота, съ огледъ щото да могатъ всички отъ Варненската, Провадийската и Шуменската дух. околии,

да пристигнатъ следъ обѣдъ, едновременно, на Шуменската гара, кждето ще се устрои посрещането имъ отъ Шуменскитѣ Братства и разквартируването на всички. Пжтуването по желѣзницитѣ ще бжде съ 50% намаление. Приложени тукъ, изпращаме Ви лични членски карти и увѣрения, които всѣки делегатъ и гостъ ще носи съ себе си, като се попълнятъ надлежно. При тежателитѣ на личнитѣ карти ще иматъ портретъ, подпечатанъ съ братствения печатъ, или енорийския. Ако Ви сж нужни повече увѣрения и карти, ще вземете отъ Митрополията или Архиерейския Намѣстникъ.

Съобщете на Шуменския Архиерейски Намѣстникъ за числото на делегатитѣ и гоститѣ отъ Вашето братство, по отдѣлно — колко мъже и жени. **Това сторете до 27 т. м.**

Надявайки се, че ще направите всичко възможно отъ Вашата страна, за да се посѣти колкото се може по-добре този съборъ, чрезъ който ще се манифестира мощта и значението на Православнитѣ Християнски Добротворни Братства, призоваваме върху Васъ Божието благословение.

† Варненский и Преславский СИМЕОНЪ.

Съборътъ ще се състои съгласно следната програма:

I.

Събота — 29 Септември 1928 г. следъ обѣдъ пристигане на Шуменската гара на всички делегати и гости. Приветствие отъ делегата на Шуменскитѣ братства, следъ което сборенъ пунктъ въ двора на църквата „Св. Три Светители“, отъ гдето става разквартируването. Вечерня въ църквата „Св. Три Светители“.

II.

Недѣля — 30 Септември, Архиерейска служба отъ 6—9 часа въ църквата „Св. Възнесение“, при участието на църковенъ хоръ. Проповѣдь отъ свещеникъ **Димитъръ Попвасилевъ**. Панихида за починалитѣ членове на братствата.

Следъ отпустъ, шедствие до Театръ „Одеонъ“ — Архиерейтѣ и всички свещеници — въ пълно одѣяние во главѣ съ хоругвитѣ църковни и иконата на Спасителя. Краткъ молебенъ за здравие на всички членове и откриването на конгреса отъ Негово Високопреосвещенство.

Следъ обѣдъ — 3 часа. 1) Изборъ на бюро — двама под-председатели и двама секретари; 2) приветствия; 3) изборъ на: а) комисия за устава на Епархийскитѣ братства; б) комисия — за Епархийски органъ, който да държи връзката между братствата; в) комисия за резолюциитѣ; г) ком. — День за агитация на братственото дѣло и общъ благотворителенъ день въ цѣлата епархия.

Всички, които иматъ възможностъ, нека дойдатъ на събора. Искайте увѣрения за 50 намаление по желѣзницитѣ отъ Архиер. Намѣстничества или отъ Варненската Митрополия. Тѣзи дни ще се уредятъ комисии за настаняване на гоститѣ и делегатитѣ. Всяко шуменско семейство нека бжде добро да съобщи чрезъ своя енорийски свещеникъ колко гости може да побере за два дни. Третиятъ день ще прекараме въ Патлей при Преславъ и манастиря „Св. Кирилъ и Методи“ и отъ тамъ ще се разотидемъ.

Дѣновизмътъ изражда обществото.

На 19. августъ, „Преображене“, всѣка година дѣновиститѣ въ България иматъ конгресъ. Последниятъ трае нѣколко дни. Конгресиститѣ живѣятъ на палатки обикновено всрѣдъ нѣкоя горичка. Всѣка сутринъ въ ранни зори срещатъ всички до единъ, колѣничали, изгрѣва на слънцето. Години наредъ правѣха своя съборъ въ Търново. Миналата година търновци станаха на кракъ и ги прогониха отъ своитѣ землища. Правителството имъ разреши да направятъ събора си въ София, задъ семинарията, въ боровата гора. Тази година се готвѣха пакъ за съборъ въ София. Дигнаха се обаче родолюбиви организации начело съ Съюза на Зап. офицери и „Родна защита“, правителството се вслуша въ тѣхния протестъ и забрани конгреса на дѣновиститѣ. Сега дѣновиститѣ излизатъ съ позиви къмъ народа, за да го убеждаватъ, че тѣ сж само полезни за България и че тѣ носятъ спасение не само за България, но и за цѣлия свѣтъ. Много сж у насъ маниятѣ, които не виждатъ своята материална и морална мизерия, а току даватъ теркове-формули за спасяването на човѣчеството. Дѣновиститѣ сж отчаяни фанатици, като всички сектанти. „По дѣлата имъ ще ги познаете“. Органътъ на свещ. съюзъ, „Паст. дѣло“, изнесе множество данни, събрани отъ сѣдебното дирене срещу Дѣнова. Изнесенитѣ факти сж поразителни, но тѣ се четюха предимно отъ свещеницитѣ, защото вестникътъ е тѣхенъ. Ние тукъ ще препечатаме въ нѣколко броя нѣкои отъ изнесенитѣ данни за да могатъ нашитѣ читатели да разбератъ защо дѣновизмътъ е вреденъ и съ какво той разлага нашето общество и особено нашата младежъ.

Младежътъ, — това е най-ценното съкровище на единъ народъ. Неговото бждеще, неговитѣ надежди е. Защото народътъ трѣбва най-много да скъпи младежътъ си. Да внимава върху нея. Да я пази. И когато види, че едни или други фактори я разлагатъ, израждатъ, да реагира.

Единъ отъ зловреднитѣ върху младежътъ фактори е дѣновизмътъ. Тукъ въ кратки черти ще изложимъ, повечето съ факти, какъ дѣновизмътъ убива душитѣ, а по нѣкога — и тѣла, на своитѣ последователи младежи.

Една майка отъ Варна пише на г-на прокурора при Софийския окръженъ сѣдъ: „Отъ една година насамъ едничката ми мжжка рожба, на 18 години, е въвлечена въ тази пагубна секта... Тихъ, кроткъ, смиренъ, свѣршва тази година гимназията. По поведение е първи. Избѣга отъ насъ и се крие въ дѣновистката комуна, каквато има въ Варна. Отивамъ да го прибера. Не ме пускатъ. Той ми казва: „Майки и бащи нѣма на свѣта. Тѣхъ всѣки може да ги замѣни. Майка ми е природата“. Хипнотизирали го. На моитѣ молби да се откаже отъ тѣхъ, отговаря по нѣкога: „Майко, обичамъ те, искамъ, но не мога да се откажа“. Каратъ го да не яде нищо, за да отслабне тѣлото му, да се проясни духътъ му, за да вижда духоветѣ. Сега е вече ненормаленъ. Сутринъ става рано и ходи по покрива: гони духоветѣ. Синъ ни е изгубенъ за насъ. Наука не го занимава. До сега бѣ пръвъ ученикъ, сега има две двойки. А учи на изустъ беседитѣ на Дѣнова. Тежко на тия родители, които

гледатъ, че детето имъ се топи като свѣтъ предъ очитѣ имъ. Моля Ви, г. прокуроре, смирено Ви моля, и това не е молба само на едно измъчено майчино сърдце, направете което силитѣ Ви позволяватъ противъ тази пагубна секта, въ която се увлича младежътъ отъ двата пола въ тази ранна възраст... Това Ви пише мжжитѣ си едно измъчено майчино сърдце“ (следств. дѣло № 36/924 год. стр. 3, 4 и 5).

Въ второто си писмо до прокурора сжщата г-жа пише: „Дѣновистътъ М. Ив. призна че е правилъ опити за хипнотизация. Неговата жертва е моето дете. Вчера отъ София дошелъ въ Варна пратеникъ дѣновистъ нарочно да говори на сина ми. Скрихме на сина общата, за да не излиза. Отигна съ скжсани чехли, безъ палто и шапка: напълно ненормаленъ! Отивамъ да го прибера. И какво му казватъ „бсжжитѣ избраници“ (както тѣ се наричатъ)!

— „Ти, А., до кога ще се подчинявашъ на глупавитѣ си родители? Ти знаешъ, че родители не сжществуватъ; тѣхъ всѣки може да ги замѣсти“. И много още такива думи му казаха. И то, понеже е подъ тѣхна власть, напълно имъ се подчинява. Азъ плача, моля му се, той казва: „Иди си“. Отивамъ да го лѣкувамъ при д-ръ за нервнитѣ болести, пречатъ ми: не го пускатъ! Ужасно положение! Едничка надежда остава вече на властѣта“.

Г-ца М. Р. отъ София казва, че г-нъ Дѣновъ е отнелъ волята й: „Цѣлиятъ мой животъ въ нѣколко месеца бѣше едно лющкане на моето съзнание и моята воля, за да се освободя отъ господството на една чужда воля, която по нѣкога ме е тласкала за изпълнение на неразумни постѣпки (сжщото дѣло стр. 20—25).

Сестрата на тази нещастна

М. Р., казва: „Сестра ми М. веднажъ ни повика, легна и като си откри стомаха, каза: „Елате, сестри, да видите вашитѣ пжпове такива ли сж?“ И действително видѣхме, че стомахътъ ѝ бѣ цѣлъ подутъ пжпътъ ѝ развитъ и отъ него капѣше вода. Самата тя ни казваше, че Дѣновъ извличалъ отъ пжпа ѝ нѣкакви центрове, вследствие на което се явяватъ тия силни болки. И казваше: сестри, не сж оставяйте да ви развиватъ пжповетѣ“. Караха (дѣновиститѣ) сестра ни да не яде нищо, вследствие на което бѣ много изтощена и отслабнала. Следъ 10 дневенъ гладъ цѣли два дни не се прибра у дома: когато били хипнотизирани, не трѣбвало да бждатъ смущавани. Като приспа два дена при „учителя“, се върна съ зачервени очи, полупияно състояние и легна на легло... Лѣкарътъ каза, че тя се намира въ едно умопомрачение, вследствие на тия хипнотизирания. Дѣновъ прави момичетата да нѣматъ менструация, вследствие на което може да се яви лудостъ.

Г-жа Н. Т. отъ София казва: „Дъщеря ни бѣше една прилежна ученичка въ гимназията изучаваше старателно и сж извънредна любовъ уроцитѣ си по музика — пиано, защото имаше особена наклонност къмъ нея; бѣше така сжщо привързана и къмъ науката си въ университета. Това бѣше отраднo и радостно за насъ. Но щомъ стана последователка на Дѣнова, постепенно почна да губи интересъ и въ последнитѣ години изгуби всѣкакъвъ интересъ къмъ наукитѣ си въ университета, даже и къмъ музиката, която така страстно обичаше. Това на първо време бѣше за насъ необикновено, чудовищно. Такава метаморфоза бѣше се извършила съ нея, че ние просто не можехме да познаемъ това

ли е нашата досегашна дъщеря, или това е нѣщо друго. Като едничка дъщеря имаше трима нейни братя, ний сж обичали. Често пжти сме я воририрали предъ другѣ. Обичали сж я и братята вследствие на което и тя мата бѣше привързана къ всички. Обаче следъ запознането ѝ съ Дѣнова, нейна привързаностъ и всѣкакъ другъ интересъ къмъ насъ чезна. Даже тя захвана да проявява такъвъ фанатизъмъ и търпеливостъ къмъ нашитѣ речи, къмъ нашитѣ изказания за умствената несъстоятелностъ на Дѣновъ, че издеше въ припадѣци и бѣше отъ дома. Не даваше да каже нищо лошо за Дѣновъ, когато въ това сжщото време си позволяваше да нападатъ оскърбява всѣкого отъ насъ. Явно личеше, че тя се нахвърля подъ пълното влияние на Дѣновъ и че тя е негова пжница, че тя не принадлежи че на своя умъ. Споредъ нитѣ думи, въ Дѣновъ се породилъ духътъ на Христа. Трѣбва да кажа, че моята дъщеря е голѣма привърженица на това, що учи Дѣновъ. Въ ка сутринъ, освенъ зимни дни, се отива на изгревъ слънце, дето се извършватъ какви движения и обряди; нарядитѣ влиза и подлага на продължителенъ, абсоутенъ гладъ по 9—10 дни, който гладъ тя дохожда пълно изтощение; следъ дуването, пжкъ като на насъ се счита отиването отъ страна обществото, на чело съ Дѣновъ, на Витоша и пр. Споръчението, което Дѣновъ повѣдва, укрепяването на лесното здраве не е важно; него; за него е важно джж неговитѣ жертви, който (д) той иска да обсеби и влада. И тъкмо това сж срѣдствитѣ които сж отъ естество да тоцятъ организма на човѣ

да отслабят и съкрушат неговия дух. А това е крайната цел на Дъновъ — да умаломощи духа, за да го завладее и подчини на волята си.

Откакто моята дъщеря е последователка на Дъновъ, два пжти е бѣгала отъ дома: единият пжтъ стоя вънъ отъ дома 4 дни, а вторият — 16 дни. Напълно съм увѣрена, че Дъновъ презъ това време владѣше и владѣе напълно духа и чрезъ своята хипноза върху нея... До сега не е държала нито единъ изпитъ — не я интересуват — нито пжкъ е въ състояние да си наложи воля да ги държи. Когато пжкъ, отъ друга страна трѣбва да кажа, че тя охотно, всѣки денъ преписва и корегира колитѣ на Дъновитѣ беседи. Съ една речъ, цѣлата е погълната — и дено и ноще — отъ всичко онова, що е на Дъновъ, отъ Дъновъ, или което напомня за Дъновъ. А онова, което е нейнъ истински дългъ — да издържи изпититѣ си, да си осигури едно поприще въ живота, да прояви потребния интересъ къмъ родителитѣ си, не я интересува“.

(следва.)

Единъ цененъ документъ.

Мислимъ, че не ще да е безъ полза за тѣзи читатели на „Народенъ Будителъ“, които не сж имали случай нѣкога да прочетатъ долуизложения исторически документъ, отъ който се вижда, какво мнение сж имали, като езичници, за съвършенството на Исуса Христа съвременни на Неговия земенъ животъ римски управници:

Вѣнността на Исуса Христа. Описание на единъ съвременникъ.

Въ частна английска библиотека се пзи ржкопистъ, преписанъ отъ донесение на управителя на Иудея, Публия Лентулъ, въ царуването на императора Тиверия, изпратено до Римския сенатъ.

Сдържанието на писмото е такова:

До Великия и Почтения Римски Сенатъ.

Отъ управителя на Иудея Сенаторъ Лентулъ.

Здравие желая!

„Въ нашето време се е явилъ и сега е още между насъ човѣкъ съ извънредна добродетелъ, който се нарича Исусъ“

Фани Попова.

На гости.

Още половинъ часъ! — каза госпожицата съ зелената фуражка.

Буйно нетърпение пламна въ гърдитѣ на майката, разтрепери старческитѣ ѝ ржце, замѣгли умерения взоръ. Още половинъ часъ! Цѣлъ вѣкъ! Тя събра нѣщата си, единъ момѣкъ ѝ помогна да снесе голѣмия куфаръ (съ подаржцитѣ: сушени череши, сладко отъ малини и орѣшчета, копирено платно), облече дрехата си изастана до прозореца. Бѣше готова. Ето следъ малко ѝ ги види. Боже, децата! Сърдцето ѝ заби. Тя попита пакъ.

— Още половинъ часъ! — каза студентката и я изгледа очудено.

Старата въздъхна и поклати глава. Колкото повече наблюдаваше, все повече изгубваше търпение. И пакъ застана до прозореца.

Влакътъ бѣгаше въ нощта. Искри прехвърчаха край очитѣ ѝ, непривичното люлѣене замайваше бедната стара глава; тя се държеше съ две ржце за рамката на прозореца, очитѣ втречени въ безумния бѣгъ на скали и дървета — огромни и тайнствени чудовища, нѣкаква свирка преп-

Христосъ. Народътъ го почита за истински пророкъ, а неговитѣ ученици го признаватъ за Синъ на Бога. Той съживява мъртви и изцѣрява отъ всѣкакви болести само съ думи. Казаниятъ човѣкъ е високъ, има внушителенъ видъ и на когото погледне, възбужда къмъ себе си почитание, смѣсено съ особенъ страхъ. Той е извънредно строенъ; космитъ му сж съ кестяневъ цвѣтъ до ушитѣ, по надолу сж по-свѣтли, разкждрено сж разхвърлени по плещитѣ му и по срѣдата на главата, отпредъ сж раздѣлени на страни, споредъ обичая на назорейтѣ; челото му е равно, гладко; лицето му е чисто, безъ всѣкакви бръчки и петна, и малко червено; носътъ и устата му сж разположени много правилно; брадата е гжста, не дълга, раздвоява се по срѣдата и има сжщо такъвъ цвѣтъ, каквато е и косата на главата му; очитѣ му сж пронизателни, енергични и съ небесенъ цвѣтъ. Погледътъ му е кротъкъ, но като на съвършенъ човѣкъ. Строгъ е, когато укорява и ласкавъ, когато съветва, приятенъ, но заедно съ това и важенъ, когато учи. Никой не го е видѣлъ да се смѣе, напротивъ, мнозина сж го видѣли да плаче. Ржцетъ му сж изящни. Говори малко, но основателно. Съ други думи, сж своята извънредна красота надминава всички и самъ по себе си е олицетворение на истина.“

Какъ се смуче кръвта и потътъ на българския народъ.

Споредъ едно точно освѣтление, всѣко едно българско домакинство следва да плаща годишенъ данъкъ на победителитѣ до 2,500 лева. Това е за единъ периодъ отъ 30 години.

Ако се тресмѣтне за цѣлото време, всѣко българско домакинство трѣбва да плати 75000 лв. Като се изключатъ слабитѣ домакинства, които не сж малко въ България, всѣко отъ по-силнитѣ домакинства трѣбва да плаща по 3,500 лв. годишно, или за цѣлия периодъ отъ 30 год. — 105,000 лева! Ето единъ колосаленъ данъкъ за неукрепналия и материално разстроенъ български гражданинъ. Слабитѣ постжпки на българското правителство за отлагане репарациитѣ ще бж-

дать удовлетворени, но само за очи.

На България се дава заемъ, за да плаща репарации!

Въ много тежко и несправедливо време живѣемъ и какво ли ще роди то? Сигурно, само проклятие . . .

Нови родни богатства.

Въ землището на с. Милковица, търновско и други околни села отъ мина Плакалница сж започнати проучвания за злато. При проучванията сж получени отъ 50 — 80 грама злато. Започнати сж приготовленията за експлоатацията.

Въ Кошу-Кавакъ една французка компания е започнала експлоатацията на антимонъ, а въ Кърджалийско на манганови руди.

ЛЕКУВАНЕ СЪ ГРОЗДЕ.

Докторъ Руане, усърдниятъ проповѣдникъ на лѣкуването съ грозде, е направилъ интересни съобщения, които могатъ да се резюмиратъ въ слѣдното: За да се поставятъ храносмилателниятъ органъ и черниятъ дробъ въ добросъстояние, идеалниятъ цѣръ е яденето на прѣсно грозде. Но при това трѣбва да се знае да се използвава това лѣкуване най-рационално.

Зърната и кожицата на гроздето не бива да се поглъщатъ; маслото, що се намира въ зърната, отъ което би могло да се очаква едно разслабващо действие върху храносмилателнитѣ органи, не може да упражни никакво влияние, защото щомъ не сж разтрошени съ жби зърната, тѣ минаватъ презъ стомаха и червата безъ да отстжпятъ нѣщо на организма.

Месчината на гроздето, която е сложна смѣсъ, най-вече е полезна съ захарнитѣ си вещества. Отначало трѣбва да се яде не повече отъ 500 грама грозде на денъ и постепенно да се докара порцията да два килограма. Да се яде повече отъ два килограма на денъ, както съветватъ нѣкои, нѣма полза, а може дори да се попрѣчи на лѣкуването, тъй като се прѣуморява черниятъ дробъ, който има за задача да преработва захарнитѣ вещества, що се внасятъ въ организма. Половина отъ всѣкидневната порция трѣбва да се изяде на гладно сърце и то единъ

часъ най-малко прѣди сутринната закуска, за да може гроздето да влѣзе въ допирание направо съ стѣнитѣ на храносмилателниятъ органъ. Поради сжщата причина четвъртъ отъ порцията ще трѣбва да се изяде да най-малко единъ часъ преди обѣдъ и остатъкътъ пакъ единъ часъ преди вечеря. Яденето на грозде следъ обикновеното ядене е една чиста загуба за организма.

Презъ време на лѣкуването съ грозде не се преяжда много и трѣба да се правятъ умѣрени физически упражнения презъ всичкото врѣме на цѣренето. Самото цѣрене да се продължи до три седмици и въ никой случай повече отъ шест седмици. Тия сж правилата, що трѣбва да спазва тоя, който иска да използва цѣренето съ грозде. По съвѣтитѣ на лѣкаря цѣренето съ грозде може да се свърже съ цѣренена банитѣ, което може да служи като допълнение на първото.

Изведнажъ тя извика. Олга! Ето до нея и Атанасъ . . .

— Наско, Наско!

Високиятъ мжжъ се обърна. Не, не бѣше Атанасъ, и жената не бѣше Олга.

Въ коридора се чуха стжпки. Тя се втурна. Предъ нея се изправи единъ едъръ хамалинъ.

— Имате, ли багажъ?

Тя кимна, нерешителна, недоумяваща, все поголѣма тревога натискаше гърдитѣ ѝ.

Едва се промъкнаха срѣдъ пѣстрата, гъмжаща навалица, смѣкнаха забрадката ѝ, блѣснаха я съ лакетъ, настжпиха крака ѝ.

— Файтонъ?

— Не, не. Децата ми ще ме чакатъ тукъ.

Тя плати и застана до вратата. Очитѣ ѝ трескаво следѣха всѣка фигура, всѣко лице.

Навалицата намалѣ, всѣки грабна очаквания гостъ и го отнесе съ себеси, хамали търкаляха колички пирамиди отъ куфари и куфарчета и викаха да имъ се стори пжтъ, удари нѣкакъвъ звънецъ, единъ влакъ бавно трѣгна.

Изведнажъ перонътъ опустѣ. Само нѣколко хамали останаха около нея.

— Искате ли файтонъ?

Старата се стресна. Една сълза се пѣрзаяше по страната ѝ.

МАРШЪ

на православнитѣ християнски братства.

Напредъ, следъ знамето Христово,
Напредъ съ Христа ний да вървимъ.
Съсъ Божието свето Слово
Ний цѣлий свѣтъ ще побѣдимъ } 2

Съ криле орлови да летиме
Надъ грозната житейска каль.
Съ Божието свето име
Напредъ къмъ свѣтли идеалъ } 2

Съсъ злото трѣбва да се боримъ,
Съсъ злото — тоя страшенъ врагъ.
Съ дѣла и думи най сърдечни
Ще прѣснемъ чисти Божии зракъ } 2

Ний носимъ слънце въ душитѣ
Въ сърцата — кръста на Христа.
Ний носимъ въ себе си заритѣ,
Съ кои ще обновимъ свѣта } 2

А въ бѣло свѣтли херувими
Съ любовъ ще кичатъ наши пжтъ.
И ние смѣло ще летиме
И устнитѣ ни ще зоватъ: } 2

Елате, братя, въ храма Божии —
Въ небесния елате храмъ,
Че Богъ отъ своето ложе
Надъ насъ дѣсница ще простре } 2

Напредъ, следъ знамето Христово
Напредъ, с' Христа ний вечъ вървимъ
Съ Неговото свето Слово
Ний цѣлий свѣтъ ще побѣдимъ. } 2

Л. Бобевски.

Значение на овощнитѣ плодове за човѣка.

Здравето ни не малко преуспѣва, когато можемъ да се удостоимъ съ овощни плодове. На богатитѣ французки, немски и английски маси, винаги се намиратъ пресни или специално консервирани овощни плодове. Отъ съставнитѣ части на овощнитѣ плодове, най-вече преобладава водата. Напр., 100 кгр. ябълки иматъ около 72 кгр. вода, 9—10 кгр. захаръ, около 4 кгр. растителенъ разсолъ и около 1 кгр. растителна киселина. Този процентъ, обаче въ различнитѣ сортове се промѣня, зависи отъ качеството на сорта. Най-много се промѣня въ ябълкитѣ и отчасти въ крушитѣ. Отъ хранителнитѣ вещества на овощнитѣ плодове заслужава особено внимание захарътъ, която действа при дишането, придава топлота и енергия въ работата; овощната киселина, като разслабително срѣдство, отстранява опаснитѣ вътрешни възпаления, напримѣръ въ чървата Лѣкаритѣ твърдятъ, че като се

литаше острия си пронизителенъ писъкъ съ грохота на колелетата; тънката снага на желѣзната змия се гърчеше и виеше въ спирали, премѣташе се надъ урви и рѣки, завиваше край заспали селища, проникваше въ тъмната тайна на планинитѣ, трещѣше върху желѣзнитѣ мостове.

Далече въ черното блесна тънко сияние. Нѣкой извика — София! Всички се струпяха по прозорцитѣ. Старата залепи чело въ студеното стѣкло — тамъ, тамъ, тя я чакатъ, ще види най-последважуванитѣ образи на рожбитѣ си: колко отдавна не е чувала скжпия гласъ на Олга, колко отдавна не е виждала високата, стройна фигура на Атанасъ, милото, румено лице на Крумчо. Сърдцето на майката бѣ изкопнѣло по тѣхъ. Нѣмаха време да се върнатъ при нея, въ голѣмата самотна, бащина кжща. Нѣмаха време, или не искаха да иматъ. Все заети, или унесени въ грижи, обаждаха се веднажъ-дважъ въ годината. Но накрая тя не издържа. И храбро пое дългиятъ пжтъ: отначало съ файтонъ до близкия голѣмъ градъ, следъ това съ влака — черното, страшно животно. Пжтуваше за пръвъ пжтъ. Но какво значеше умора и несгода-

та предъ голѣмата радостъ на свиждането: да ги пригърне, силно, близо до сърдцето си, съ замѣглени отъ слъзи очи, и стиснато гърло — нейнитѣ деца, цѣлиятъ ѝ животъ, единичното ѝ щастие.

Не бѣ ли обречла тя отъ толкова години вичката си младостъ, всичкитѣ си грижи, всичкитѣ си мисли само на тѣхъ. И ето сега щѣше да ги види...

Минаха първитѣ кжщи на предградиято, изникнаха тъмни редици заспали вагони, свирката известваше дълго и упорито, сплетоха се възли отъ релси, влакътъ навлизаше бавно и шумно подъ сводана гарата.

Пжтниците трескаво се заусетиха: чанти, куфари, бохчи, пресекнати викове, нервни смѣхове, остри крѣсъци на хамали; пѣстриятъ потокъ на пристигналитѣ се смѣси съ широката вълна на очакващитѣ.

Старата подаде глава отъ прозореца. Зави ѝ се свѣтъ: толкова непознати лица, блѣскавица, викове. Тя се оттегли съ разтупано сърце и смжтна тревога. Ами ако не я намѣрятъ. И отново се наведе навънъ. Ржцетъ ѝ треперѣха. Най-после я заболѣха очитѣ да гледа, да се вира: Боже отъ где се взе толкова свѣтъ!

Нѣмаше ги. Нито единъ. Тя се озърна за последенъ пжтъ и отпусна ржце.

И изведнажъ майчиното сърце отново заби въ тревога. Какво ли имъ се е случило за да не дойдатъ? Тя грабна две бохчи, единъ хамалинъ метна куфара на гърба си, по-скоро, тя каза адресъ. Дигнаха бързо кюрюка на единъ файтонъ, закапаха едри капки, следъ малко джждътъ записка нозетѣ на старата, по мокрия паважъ изникнаха червенитѣ и зелени слънца на трамваитѣ, въ локвитѣ се оглеждаха свѣткавици.

Когато колата спрѣ предъ дома на голѣмия синъ, майката вдигна очи и застана вкаменена: всички прозорци бѣхатъмни. Тя скочи необикновено пѣргаво за годинитѣ си и натисна съ разтреперани прѣсти копчето на звънеца. Нѣмаше никой. Звъни още веднѣжъ. Файтонджията бързаше, Тя събра багажа си на купъ предъ вратата и плати; колата замина и изчезна въ мрака. Старата остана сама. Джждътъ упорито продължаваше да мие кжщитѣ и улицитѣ. Коситѣ ѝ се измокриха, по лицето ѝ потече вода. Тя се мжчеше да не заплаче. Позвъни пакъ. Изведнажъ единъ прозорецъ свѣтна и една

употрѣбаватъ овощни плодове тѣлото нараства по-бързо и бива по-добро. За децата е особено препоръчително да имъ се даватъ зрѣли овощни плодове. Освенъ това се препоръчватъ за ония хора, които душевно се уморяватъ, а малко се движатъ; за тѣхъ е отъ особено голѣмо значение и полза да иматъ по 2—3 плода ябълки следъ обѣдъ или вечеря. Нека се не забравя, че овощнитѣ плодове сж отлично срѣдство и предпочитателно противъ алкохола.

УСПѢХЪ.

Успѣхъ въ живота е постигналъ онзи човѣкъ, който е живѣлъ добре, смѣлъ се е често и е обичалъ много, — който е спечелилъ уважението на разумнитѣ хора и любовта на малкитѣ деца; — който е заемалъ достойно своя постъ и е извършилъ сполучливо работата си; — който, било чрезъ облагородяване на нѣкой цвѣтъ, било чрезъ нѣкоя поема или нѣкоя спасена душа, е сполучилъ да остави свѣта по добъръ, отколкото той го е намѣрилъ въ началото на живота си; човѣкътъ, който никога не се е нуждаелъ отъ похвалитѣ на земната красота, който винаги е търсѣлъ най-доброто въ другитѣ и е давалъ най-доброто, което е ималъ; човѣкътъ, чийто животъ е билъ за другитѣ въодушевление, а паметта му — благословение, — той е постигналъ успѣхъ въ този свѣтъ!

Борбата противъ религията въ Съветска Русия.

На Берлинския в. „Руль“ съобщаватъ отъ Москва, че отъ нѣколко време съвѣтското правителство прилага единъ новъ законъ противъ религията, споредъ който строго се забранява образуването на сдружения съ религиозенъ характеръ както за развиване на църковното пѣне, така и за държане на религиозни беседи. Въз основа на тоя законъ закриватъ се всички църковни библиотеки и такива съ книги съ религиозно значение както и църковнитѣ читалища.

Свещеницитѣ сж подложени на единъ строгъ режимъ за

надзоръ, като се задѣлжаватъ да се представятъ всѣки денъ на единъ строгъ прегледъ. Запрѣта се сжщо да се извършватъ църковни служби въ публични мѣста. Службата се позволява само въ изключителни случаи и при случай на смъртъ въ болницитѣ и затворитѣ.

Тоя драконовски законъ е издаденъ по настояване на безбожническото сдружение, което въ послѣдния си конгресъ, държанъ въ Москва, е заявило, че поради възраждането на религиозното течение дори въ срѣдата на работницитѣ, не може да се продължи вече борбата до когато правителството не вземе мѣрки противъ християнската религия.

Моралътъ другаде и у насъ Унгария и курортитѣ

Унгарското министерство на вътрешнитѣ работи е повело енергична борба срещу царящата, по неговитѣ схващания, безнравственостъ по курортитѣ.

Преди нѣколко седмици въ единъ отъ най-голѣмитѣ курорти на Платенското езеро пристигналъ единъ фотографъ на нѣкакво илюстрирано списание. Десетина млади дами, отъ най-висшето будапещенско общество, му позирали въ бански костюми. Единъ часъ следъ това пристига полицейския патрулъ и арестува дамитѣ, които подъ конвой, направо отъ плажа биватъ откарани въ полицейския затворъ. Викове, плачове, истерики — нищо не помогнало. Едва на заранята биватъ освободени, следъ като платили по 10 пенгъо глоба.

Въ американскитѣ плажове.

Оригиналността въ Америка си е оригиналностъ, но контрола върху морала си остава такъвъ, какъвто дори и у насъ не е. Американскитѣ вестници съобщаватъ, че на единъ плажъ полицейскитѣ власти съставили актъ на единъ съпругъ, който цѣлувалъ публично жената си. Сждията осъдилъ съпруга на голѣма парична глоба.

— Но тая дама е моя жена, протестиралъ съпруга.

— Толкова по-зле, — отвърналъ сждията, — жененитѣ хора не бива да даватъ лошъ примѣръ. Цѣлувайте се у дома.

А въ Сегъ Хербуръ, подъ Ню-Йоркъ, въ 9 часа вечерта бие камбана. По тоя знакъ всички момичета, по-млади отъ 16 години, трѣбва да се прибератъ по домоветѣ си; полицията има право да арестува провиненитѣ, които не сж се подчинили на това правило.

А у насъ?

Една глупава шега. Фаталнитѣ й последици.

Колко трѣбва да бждемъ предпазливи въ шегитѣ си, показва следната случка, станала неотдавна въ Берлинъ.

Шестнадесет-годишния синъ на единъ богатъ селянинъ живущъ близо до Берлинъ, преди нѣколко седмици, обнародвалъ въ мѣстния вестникъ едно обявление, съ което съобщилъ, че имението на нѣкой си Лемке, съседъ на баща му ще се продава на публиченъ търгъ. Но лъжата била разкрита и момъкътъ билъ даденъ подъ сждъ.

Въ надвечерието на процеса момъкътъ отъ срамъ се хвърлил подъ влака и билъ прегазенъ. Майка му, която горещо обичала единичкия си синъ, се самоубила следъ нѣколко дена, като си прерѣзала гърлото съ готварски ножъ, а бащата два дена по-късно се обѣсилъ.

ХРОНИКА.

На вестника се наложи двумесечна ваканция едно за почивка и друго, за да не се губятъ презъ лѣтото броеветѣ на учителитѣ — абонати, които сж мнозина и които лѣте смѣняватъ адреситѣ си. Трѣбваше на 1. септември да продължимъ. Закъснѣхме, защото редакторътъ на вестника отсъстваше отъ града до 15-й тогъ, а при това бѣше и бо-

ленъ. Сега съ нѣколко двойни броеве ще попълнимъ загубеното презъ септември. Нека се обърне внимание, че новата, трета, годишнина на вестника започва не сега, а, ако е Богу угодно, на 1-й Януарий 1929 г. Сега ние продължаваме втората годишнина, за да свършимъ съ нея на 31 декември т. г. Всички, които обичатъ нашето дѣло, нека продължаватъ да ни даватъ подкрепата си.

Св. Синодъ е опредѣлилъ въ страната да се извършатъ избори за епархийски избиратели презъ недѣлнитѣ дни отъ 11 ноември до 11 декември т. г. За значението на тия избиратели въ църковния животъ на епархията, за начина на избора и пр. ще пишемъ въ нѣкои отъ иднитѣ броеве на вестника.

Всички свещеници, които ще посетятъ събора на братствата въ Шуменъ, добре ще направятъ да си носятъ одѣжди, защото иначе не ще могатъ да служатъ и да взематъ участие въ процесията по откриване на събора.

Взематъ се мѣрки да бждатъ добре посрещнати и настанени всички гости и делегати на събора. Шуменци ще иматъ дългъ да дадатъ подслонъ на гоститѣ.

Кои то отъ семействата могатъ и желаятъ, ще дадатъ и храна на гоститѣ си, както бѣше въ Плевенъ, Казанлъкъ и другаде. За това, обаче, тѣ не сж задѣлжени. Нека гоститѣ се приготвятъ сами да се грижатъ за храната си, та да не ставатъ изненади. До разпокитъ въ Патлейна при Преславъ и манастира ще се отиде съ автомобили. Отиване и връщане ще струва около 60 лева. И това да се има предъ видъ отъ съборянитѣ, за да си взематъ по-вече пари.

На нѣколко пжти презъ лѣтото ни се съобща, че протестантския проповѣдникъ въ Шуменъ, Ал. Георгиевъ, се хвалилъ какво той билъ станалъ причина да спре вестника. Вестника спрѣ по посоченитѣ погоре причини. Въроятно много му се иска на протестантина Геор-

гиевъ и други врагове на църквата нашиятъ вестникъ да млъкне винаги. Докато имаме сили и возможность, не ще спремъ.

Георгиевци да си взематъ легка отъ тия наши редове, не си хаятъ думитѣ за измихвалби. При това нали само главнитѣ носятъ всичкитѣ хове и пороци, и нали протестантинъ не лъже?

Единъ гражданинъ отъ гр. Нискобщи, че намѣрилъ съ другари една вечеръ въ една къща сжщиятъ този протестантинъ събралъ арменци и българи на частно молитвено събрание. Като влѣзнали новодошлитѣ, всички се разбѣгали. Георгиевъ, ядосанъ, казалъ оскърбителни думи за свещеницитѣ отъ града. Ние питаме иматъ ли право протестантицитѣ да правятъ „черки“ и въ частнитѣ къщи? Не му ли сѣга на Георгиева чиноветѣ и зиката въ неговата молитня, трѣгналъ и по частнитѣ къщи? ще му свири тамъ? Българсинъ дари ли?

Другъ господинъ отъ града разказва какъ една привечеръ падналъ въ друга сектантска молитня — тази на сжботинцитѣ. Тамъ събрани десетина жени отъ града. Известната г-жа Кирова която си създаде добра карьера съ нейната проповѣдь да правите сжботата, а не недѣлята, щото въ противенъ случай ни чогъ и скърцане съ жбни на огънь, говорѣли разпалено за какви си бедствующи люди въ дия. Пусналъ се дискусъ за дийцитѣ и нашитѣ „новопростени“ българки, нѣкои отъ които напуснали мъжетѣ и децата хвърляли суми на дискусъ. Давягъ индийцитѣ и китайцитѣ, това време точно единъ протестантинъ на вратата и калъ за помощъ. Сжботинцитѣ разгнѣвали и пратили да го ндѣятъ. Нашиятъ господинъ, не далъ нищо за индийцитѣ, налъ, отишелъ до вратата и налъ въ ржцетѣ на просѣка моли. Тази негова демонстрация развила г-жа Кирова и др-тѣ, но нѣма какво да възражатъ, освенъ с по-грубо да изругаятъ протестанта. Така правятъ много наши българи въ България сж родени и сж ниятъ, а живѣятъ съ мисль за дия, за Китай, за Америка, за рика, презиратъ и ругаятъ свою родина и нейната беднотия. може нѣкой да каже г-жа Кирова на параходъ, та право въ Ини

глава се подаде презъ полуотворенитѣ стѣкла.

— Кой е?

Старата се помъчи да познае, но глѣсътъ бѣ чуждъ.

— Кой е? — повтори гласътъ, следъ това прозорецатъ се затвори, чука се стѣпки по каменитѣ стѣлби, ключалката щракна.

— Кого търсите?

Слугинчето търкаше сънливитѣ си очи.

— Азъ, азъ съмъ майката.

То я изгледа смаяно.

— Майката? На кого?

— На Атанасъ.

Момичето се спусна и взе бохчитѣ.

— Така ли? Значи господарътъ има майка. А азъ не знаехъ. Влѣзъ, Влѣзъ. Боже какъ си се измъкнала...

Старата трѣгна като въ сънъ.

— Ами тѣ кжде сж? Не знаятъ ли, че ще дойда?

— Тѣ сж на театрътъ.

Качиха се по стѣлбитѣ, влѣзоха въ коридора, момичето отвори една врата: — Ето тука! — и отново сезавече да прибере и другитѣ нѣща.

Майката остана права всрѣдъ великолепието на огледалата, кадететата, килимитѣ; тя отвори вратата и надзърна; не, въ тази стая нѣщо я притискаше, задущаваше, тя искаше да отиде другаде, въ кухнята, да се посгрѣе...

Момичето се върна. Старата

се сгуши на миндерчето, челюститѣ ѝ едва забележимо потреперваха.

— Та казвашъ на театрътъ отишли, а? Ами не получихте ли телеграмата?

Момичето се замисли.

— Като че ли вчера дойде такава... — то млъкна смутено, защото си спомни, че госпожата му бѣше заржчала да не казва, че идвала пощата; и, за да поправи грѣшката си, внезапно се усѣти: — да ти сваря ли единъ чай? Гледай какъ треперишъ!...

И се спусна да вземе дърва. Майката седѣше и мислѣше. Изведнѣжъ стана:

— Ще отиде у. Олини, не мога, усѣщамъ, че има нѣщо у тѣхъ. Можешъ ли ме заведе?

Момичето се подвоуми; господаритѣ му щѣха да се върнатъ следъ полунощъ, а сега бѣ единадесетъ.

— Ами чаатъ?

Старата не отвърна, а почна да слиза по стѣлбитѣ. Олга живѣеше на близо. Когато отвори вратата и видѣ майка си, тя радостно извика. Следъ това изведнѣжъ утихна и направи таинственъ знакъ: — Да знаешъ Жоржъ колко е сърдитъ!

Този денъ Георги Семерджийски бѣ загубилъ 120,000 лв. отъ една сдѣлка съ оризъ. И неочакваното посещение на тѣща му го бѣ само повече раздразнило. Само тя липсва-

ше! Кой знае дали не мислѣше да остане за винаги при тѣхъ. Той, господинъ Георги Семерджийски нѣмаше никога да позволи това: чужди хора да развалятъ реда на къщата на въ която той бѣ неограниченъ господаръ. И реши още отъ началото да се покаже строгъ и суровъ. И после — никакви посрѣщания! Глупави сантименталности! Най- после има си нове, нека тѣ я посрещнатъ.

Влѣзоха на прѣсти, гузни и смутени. Зетътъ, едъръ, тъмноокъ мжжъ седѣше добруро то си и пишеше нѣщо. Когато ги видѣ, стана, дойде пристарата, ржува се, следъ това я потупа по рамото:

— Юнакъ си ти, юнакъ! Държишъ се. Де и ние да живѣемъ колкото тебе,

И почти веднага следъ това я запита кога мисли да продаде голѣмата нова къща. За какво ѝ е? Сама жена. Би могла да живѣе прекарасно и въ старата, паянтова.

Когато по-късно, въ съседната стая, старата се бѣше спрѣла прехласната предъ креватчето на внучето и очитѣ ѝ не можеха да се наситятъ на пълнитѣ бузи, свититѣ юмручета, разпилянитѣ кждри и невинната усмивка, сияеща върху запалото лице, тя чу тихия гласъ на дъщеря си задъ вратата: — Тя ще стои само една недѣля.

— Слава Богу! — отвърна

мжжътъ ѝ.

Една сълза се търкулна по сжрчената страна и капна върху ржницата на детето.

На следния денъ дойдоха всички: Атанасъ и жена му съ хиляди съжаления и извинения; Крумъ смутено разказваше за нѣкаква внезапна командировка (малката палава Люси казала: Ако не ме заведешъ на бала, ще отиде съ англичанина), кой би помислилъ, че и тримата нѣма да могатъ да отидатъ на гарата. Нѣкжде дълбоко се обаждаше остриятъ гласъ на разкаянието, но бѣ вече късно.

Старата се разведри, усмихваше се презъ сълзи, искаше да види всѣки поотдѣлно: Боже, колко се е поправилъ Атанасъ, пѣкъ Крумъ отслабналъ, а Дора, снахата, толкова се разхубавила!

Младата жена се усмихваше непрекъснато, за да видягъ великолепитѣ ѝ бѣли жбни и постоянно опипваше фризурата си съ изящнитѣ си прѣсти.

Недѣлята измина бързо. Когато трѣгна тя мислѣше да стои цѣло лѣто, на гарата реши — единъ месецъ, а у Олини не посмѣ да каже повече отъ една недѣля.

За изпращането дойдоха всички. Когато влакътъ разлюлъ съ първото си грубо движение, слабата, старческа снага и за последенъ пжтъ се мърнаха

презъ стѣклата скжпитѣ ли майката разбра, че нейния животъ е вече свършенъ.

До тогава тя бѣ дишала мо за децата си. А сега немо далечината ги бѣ отдѣлила отъ нея. Бѣха станали дръчужди и непознати, живѣи нѣкакъвъ свой животъ, който тя бѣ само сѣнка, ко трептѣше по пжта имъ.

Тя се помъчи за последпжтъ да види нѣщо, нѣкой махваше шапка, следъ то всичко изчезна, само далъ свѣтѣха златнитѣ кубета Александъръ Невски. Майка откъсна лице отъ стѣклото седна уморена въ жгѣла.

Отъ всичко се бѣ отказзаряди тѣхъ, отъ младостъ си, отъ хубостта си, отъ ека своя радостъ: не бѣ ли губила надъ люлжитѣ имъ жестъта си, не бѣха ли побѣнѣли странитѣ ѝ отъ безсънощи, изгубени по тѣхъ, не ли преживѣла всичкитѣ юношески разочарования, вкитѣ имъ грижи, на възраст И после, като вдовица прдължитѣ години, пълни съ кждица и страдания, отъ лѣка си бѣ дѣлила, за да прати на тѣхъ, за да ги узда ги направи хора — убогати, съ бждаше.

А сега бѣха отхвъркнали. Влакътъ бѣше всрѣдъ уската на цѣфналитѣ поля и насаше старата майка — рчарована и примирена — въ голѣмия ѝ празенъ домъ.